

РОЗДІЛ 1

— Ви знайшли її? — Моє серце сильно калатало в грудях, коли я зосередився на воїні переді мною.

Крики за його спиною заглушили його першу відповідь. Ненажерливий попрямував до воїна, і хоч яким він був загартованим, мимоволі відсахнувся. Істоті бракувало половини живота та однієї руки, а решту її тіла складали зшиті докупи шматки шкіри різних відтінків. Його роззявлена щелепа була вся замазана кров'ю, а скляні м'яві очі втупилися в могутню сокиру воїна.

Тіні ненадовго закружляли навколо мого посоха, а потім вихором кинулися до неживої істоти, поглинувши її повністю. Неземний крик стих нанівець.

— Ви знайшли її? — повторив я своє запитання твердим, мов граніт, голосом.

— Гадаю, що так, мій принце.

— Відпливаємо за нею сьогодні ж вночі. Якщо хтось хоч пальцем її торкнеться, помре.

РОЗДІЛ 2

— Ти шахраювала, — пробурмотів здоровань, який смердів від елю, простягаючи до мене руку, його брудні пальці зависли над моєю чорною гральною фішкою.

Він підвів погляд, щоб подивитися мені у вічі. Вони були червоними та трохи скляними від усього того елю, медовухи та вина, що він встиг випити.

— Шахраювала? Ти жалюгідний невдаха, Скегіне, — сказала я і відмахнулася від його руки.

— А ти потвора, — відповів він, кинувши погляд на моє волосся. Колись його слова налякали б мене. Тепер же вони змусили мене випростатися і всміхнутися. Я підняла руки, провівши ними по своєму довгому волоссю кольору міді.

— Краще вже бути потворою, ніж невдахою, — усміхнулася я до нього.

Він насправді ледь не переміг мене. Попри весь його сморід і розпатланий вигляд він був одним із найкращих гравців у Верхньому Кросі — найближчому містечку до Палацу Золотого Двору. Але він був п'яний. У чому я була абсолютно впевнена і, хвала Одіну, зможу використати це на свою користь.

Його очі потемніли від мого глузування.

— Якби у мене було волосся такого кольору, я б його відрізав, — гаркнув він.

Його власне волосся було заплутаним безладом каштанового кольору — того ж відтінку, що й у всіх інших мешканців Ітгдрасіля. Я ніколи, ніколи не бачила іншої людини з волоссям, подібним до мого.

— Якби в мене не було волосся, то як би я хизувалася всіма косами, які я збираюся заслужити?

Він пирхнув у відповідь:

— Ти ніколи не заробиш коси. Ти мусиш боротися, щоб їх заробити.

Він вдарив себе рукою в груди і пролив ель з пивного кухля, який тримав в іншій руці, на своє і без того заплямоване хутро. Кілька чоловіків, що зібралися навколо нас у пабі, теж вдарили себе в груди, підбадьорившись, а потім випили зі своїх кухлів.

Я вмію битися, але не збиралася йому про це казати. До того ж, щоб заробити коси в бою, треба було бути шанованим у своєму роду. А у мене не було роду.

Я належала палацові.

— Є інші способи заробити коси, — сказала я. Мені потрібно було підтримувати розмову, аби відвернути його увагу. Якби він помітив, як легко може перемогти мене, то в мене були б неприємності.

Я поставила на цю гру набагато більше, ніж могла собі дозволити.

Цього разу його погляд зупинився на блискучій золотій руні, викарбуваній на моєму зап'ястку.

— Ти невільниця, як і я, — його тон став суворішим, дружнє кепкування зникло. — Ця руна не робить тебе кращою за інших людей.

Це було правдою. Золота руна на моєму зап'ястку не робила мене кращою за інших людей, але завдяки їй я була найціннішою для наших господарів-фейрі. Я повільно кивнула.

— Але в цьому я краща за тебе. — Я недбало вказала на дошку. — Як щодо нового парі? Я зароблю косу раніше за тебе.

Він голосно розсміявся і зробив ковток зі свого келиха.

— Ти ніколи не заробиш косу.

— Тоді приймай парі. — На його обличчі промайнув найменший проблиск сумніву. Це було все, що мені було потрібно. — Ні? — Я нахилилася вперед, намагаючись ігнорувати різкий запах худоби та елю. — Ти боїшся, що я виграю, Скегіне?

Вираз сумніву змінився на гнів, і я зрозуміла, що він у мене на гачку. Хиткий стілець, на якому він сидів, з гуркотом відкинувся назад, коли він звівся на ноги.

— Ти допомагаєш фейрі! Ти, рудоволоса відьмо, думаєш, що можеш вийти з палацу і поводитися з нами, воїнами, як з лайном на своїх чоботях! Ти нічим не краща за них, — прошипів він.

Я скривилася, вирішивши не виказувати жодних емоцій.

Але він мав рацію, мене мучила совість. Я дозволила жадібним, жорстоким, брутальним фейрі Золотого Двору поводитися з усією моєю расою як з рабами.

Я залишилася сидіти на своєму стільці та незворушно знизала плечима.

— Ти занадто дурний, щоб виграти в цій грі, й занадто боягузливий, щоб прийняти мою ставку. — Мій пульс прискорився, адже я знала, якою буде відповідь. — Чесно кажучи, більшість маленьких дітей розумніші за тебе. Навіть лайно на моєму черевіку може стати для тебе непоганим викликом. Ти що, *веслінгр*?

* Бідна, нікчемна людина, нікчема; жалогідний негідник. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

Лютя переповнила його обличчя, коли я вдалася до давньої образи.

На відміну від жадібних фейрі, люди з Золотого Двору все ще цінували те, що Один заклав у них багато століть тому: доблесть, честь і знання. Якщо й був спосіб роздратувати людину з Золотого Двору, то це звинуватити її в боягузтві чи дурості.

Він вдарив ногою, від чого гральна дошка полетіла до сусіднього столу.

Відчуття перемоги переповнювало мене.

— Значить, це поразка, — сказала я, швидко підводячись. Я встигла ухилитися від удару, якого він хотів завдати мені. Він був майже на фут вищий за мене і погано прицілювався, тож я легко ухилилася.

Він загарчав і спробував витягнути щось зі свого шкіряного паска, але густе хутро заважало його незграбному шкрябанню.

Я ризикнула повернутися спиною до нього та звернулася до розпорядника ставок, що сидів за столом позаду нас, і простягнула руку:

— Мій виграш, будь ласка.

Молодий і спокійний чоловік стримано подивився на мене.

— Молодець, Рейно, — сказав він. — Здавалося, справи у тебе йшли кепсько.

Він точно знав, що я зробила. Я усміхнулася йому у відповідь, і, коли він простягнув мені невеличкий мішечок із дзвінками монетами, знову пролунав крик Скегіна. Я вчасно обернулася і побачила, що він витягнув з-за пазухи невелику сокиру і націлювався мені в голову.

Я помахала йому рукою і востаннє усміхнулася, а потім побігла.

Втеча, можливо, не була хоробрим вчинком, але, Одін свідок, це було розумно.

У мене не було щита, я була одягнена лише в бавовняний одяг і шкіряні лахи — була не в тому становищі, щоб захищатися. До того ж у мене була монета, заради якої я залишила палац.

Я проскочила повз ще більш галасливих пияків, вискочила з дверей пабу і, ні секунди не зволікаючи, побігла золотистою бруківкою до палацу.

Я знала, що він не переслідуватиме мене. Він був надто п'яний і дуже скоро знайшов би когось іншого, щоб побитися з ним. Це був спосіб життя в Ігдрасілі. Пити. Битися. Кохатися. І так все спочатку.

Принаймні так було в людських містах. Фейрі також пили, билися і кохалися. Але волею долі вони робили це по-іншому.

Я глянула на блискучий палац Золотого Двору, коли мчала до нього. Фейрі побудували своє житло на центральній вершині пагорба, з якого складався весь двір, так, що він височів над селами та містечками внизу.

Понад двадцять веж із чистого золота велично здіймалися з красивих багатоярусних подвір'їв, оповитих сходами, що сяяли позолоченим різьбленням, і були прикрашені чудовими вітражами, що відбивали блискуче золоте світло решти Золотого Двору.

Від цього мало б перехоплювати подих.

Але не в мене.

Це була найжахливіша в'язниця, яку тільки дівчина могла собі уявити. Блискучий зашморг на моїй шиї, що видушував із мене життя.

Охоронці біля воріт палацу не зупинили мене, коли я пробігала повз. Моє волосся мідного кольору вида-

вало, хто я, а регулярні хабарі означали, що вони пропускали мене досить часто.

В мені жевріла надія. З грошима, що є в моєму новому гаманці, можливо, нарешті вистачить коштів, щоб я змогла втекти з Золотого Двору.

До моєї свідомості, під виглядом голосу Кари, закралася ті самі болісні сумніви, які я завжди мала.

«Рейно, ти не можеш покинути Золотий Двір! Ти позначена рунами — кожен інший Двір намагатиметься тебе вбити!»

Але коли все життя тебе принижували, використовували та били жадібні, злобні фейрі, перспектива смерті втрачає частину своєї похмурості.

Не те щоб я хотіла померти, зовсім ні.

Але за останні роки небезпеки за межами Золотого Двору прибрали іншого вигляду. І те, що раніше лякало мене і змушувало коритися і все ще страшило мою підопічну Кару, вже не викликало такого жаху, як раніше. Звісно, Золотий Двір пропонував мені захист. Але якою ціною?

Від розповідей про Тіньовий Двір у мене досі мурашки по шкірі, але ж, напевно, я зможу знайти місце в одному з трьох інших Дворів, де зможу бути вільною?

Мої ноги мчали блискучими плитками величезних сходів, вирізьблених у багатоярусних садах, поки я не досягла рівня, де мешкала частина придворних фейрі, а також золота майстерня. Золоті шпилі здіймалися до неба наді мною, випромінюючи мерехтливе сяйво, яке відбивалось від них. Кожен крок відбивав промені світла, я затулила очі від блискучих золотих стін і кинула гнівний погляд на головні ворота палацу двома ярусами вище, перш ніж проскочити крізь вхід для невірників. Я сповільнила крок, щоб якомога непо-